

למד לקלוע*

אומה שלא למדה להשתמש ברובה ובאקדח עלולה כיום לעמוד בפני מצב חמור. אכן בריפניה מויינת עכשו את אורתיה ומלמדת אותם לירות. הקולונל ג'ינפורד, המצורף אל משרד הנספת הצבאי של הצירות הבריטית בושינגטון, הצהיר זה לא כבר, לאמור:

„האזרחים האנגלים יודעים כיום מעטה של „מלחמת בוק“ מהו ואינם תושבים עוד. איש איש מוסיף לעסוק במשלח-ידו כקודם, אולם את פגרת-סוף-השבוע הרי הם מקדישים לאימוני-קליעה במטותים“. כאן, בארצות-הברית, לא הושם לב ללקח שניתן לבריטים ולארצות יבשת-אירופה. במרכזים העירוניים הגדולים שלנו כמעט שאי-אפשר עוד לאורח הממוצע ללמוד את תורת-היריה. אם האנשים והנשים שלנו הוננו במידת כשרון להשתמש בנשק הרי זה נתקב באורח רשמי, בכוחם של חוקים מיגיעים האוסרים על השימוש בנשק ועל קנינו. המשטרה והשלמונות, — יהד עם המוסדות למניעת פשעים, אינודי-המלחמה בניס-החמישי, מועצות העיריות, המוסדות המהוקקים של המדינות והקונגרס, — היו מצמצמים בלי הרף את רשות השימוש בנשק-האש. כבר הוכנסו כמה וכמה הצעות-חוק להגביל את זכות קנין הנשק הפרטי ולחייב רישום ורשיונות. נתפרסמו הצהרות בדבר הצורך בחוקים כאלה, מפני פעילותם של אנשי הגיס החמישי. אכן לשיא חוסר-ההגיון הגיעה בנידון זה הצעת חוק פדרלי, שלפיה יִדרש מכל אדם בעל רובה להתזיק אותו באוצרות-נשק ציבוריים, אשר יִמסרו כגראה לשמירת ממונים באים-בימים. שום דבר אינו עשוי כל-כך לשמש את אנשי הגיס החמישי כאוצרות נשק גדולים כאלה שנקל לתפסם, כפי שהיה אמנם הדבר בנורווגיה. השויצרי מיטיב יותר לדעת את אשר נכון — כל אורה ואורת מחזיק שם את רובהו בביתו, מוכן לשימוש בכל עת.

אך אם לפי שעה אפשר לקנות רובים בגלוי, הרי לימוד תורת היריה בערים גדולות דוגמת ניו-יורק, הוא ענין אחר לגמרי. במנהטן ** יש, לפי הידוע לי, רק מטוח ציבורי אחד — 22 ממר ארכו — בתוך בית. המטוחים של המשמר הלאומי, שהיו פתוחים קודם לפני מועדוני-הרובים, נסגרו עכשו בפניהם. בתחומי מחוז ניו-יורק אסור לירות אף ברובה מן הקליבר 0,22. רובי-אוויר לא הורשו. אסור לאדם לירות אף בין כתלי-מרתפו או בעלית-גנו. אסור לו להתזיק רובה פעון בבית או לקחתו עמו במכוניתו. המועדונים לקליעה-ברובים אינם שואפים להרבות בחברים, באין אפשרויות לתרגילי-יריה. אשר לאקדחים, הרי הם בחזקת איסור מוחלט לאורה הרגיל, ואף קצין-מילואים זקוק לרשיון לכך. הגבלות מקיפות כאלה אינן קיימות בערים ובישובים קטנים יותר. שם אתה מוצא המון מועדונים לקליעה ברובים, ואולם גם הללו ניתנים עכשו להגבלות. כל זה הוא בניגוד לגמיון המר של אירופה, וביהוד של אנגליה, שעכשו נעשים שם תרגילי קליעה ע"י ציוילים בכל מקום ומקום. שם פועלים עכשו למעלה מ-3000 קלובים כאלה. אנחנו בארצנו הגדולה אין לנו מספר רב כזה של קבוצות אקטיביות.

*

נסיון המלחמה בשנת 1940 הוכיח כי הרובאי המומחה, — המשמש כחייל, כ„קלע חפשי“***, או כפרטיון-יערות, — שאין בידו כל דבר אחר מלבד רובהו, תחמושתו וזריזותו, יכול לשמש גורם אדיר בהגנה. שוב אין הוא נחשב כחזיון העובר ובמל. אדרבא, הוא הגיע לידי חשיבות חדשה. במקסיקה הצבאית החדשה ניתנת עצמאות לחייל הרגלי יותר משהיה נהוג הדבר בכל זמן אחר שהוא מאז המלחמות בצרפתים ובאיגדיאנים במאה ה-18 באמריקה. מפני הרוחים הגדולים הנדרשים ע"י המקסיקה בימינו, מפני החלוקה החדשה ליתידות קטנות, רחוק החייל הרגלי מקצינו יותר מבכל זמן אחר לפנינו. עליו

* מובא בקיצורים מירחון חיל-הרגלים-הימי של ארה"ב, "The Marine Corps Gazette", ספטמ: 1941.

** עירית-משנה של האי הגדול שבתוך ניו-יורק.

*** אדם הנלחם באויב-פולש, ללא פיקוד מרכזי ואולי גם ללא מדים.

להאמין בעצמו ולסמוך על רובהו. עליו לדעת כי יש בכוחו לשלוח אש קמלנית ביחידות, אם אנו שואפים כי יפעל בהצלחה.

אותה הלכה ישנה ושגורה של מפקדות צבאיות, האומרת כי אימון בקליעה אינדיבידואלית הוא בזבוז זמן לחינם, וכי רק אש מהירה, אש המונית, מהווה את כוח-האש, היא הלכה נפסדת שתקפה נתערער, והיא עלתה לנו במחיר אלפי נפשות בכל מלחמה שגלהמנו.

אש המונית לעצירת התקפת המוני תיל רגלי היתה אלילם של רבי-צבא במשך דורות, הן אצלנו והן בחוץ-לארץ. אולם בשנת 1940 לא הופיעו במערכה המוני תיל-הרגלים. במקום זה צנחו משמים חיילים מווייגים במקלעים; ואי-אלה אלפים, כלואים בכלי-רכב משוריינים, שמפועברו בכמה וכמה דרכים בלתי-מוגנות במהירות רבה כל כך, שמן הנמנע היה להשתמש כנגדם באש-תותחים. אל ארגונים נעים אלה גלוו פלוגות של רוכבי-אופנוע ושל תיל-מהנדסים ממוכן, שבדומה לצנחנים הרי הם ניתנים על נקלה לפגיעת אש-רובים מדויקת. הם מגששים לפני הטנקים ומתקנים את פני הקרקע בכל מקום שהם מתעכבים: לפני גשרים הרוסים, לפני שמת מוצף מים, לפני מוקשים, מחסומים וכדומה. בנוף קשה אין טנקים יכולים להתקדם בלי לזיז גייסות כאלה, ויש בכך משום חולשה; מחוץ לפגקים ומסביב להם צריכים להמצא אנשים — כדי לסייע להם בשעת הדחק.

מכונת-היריה של הטנק איננה נשק מדויק בשעת דהרתו. היא פועלת יפה נגד המוני-צבא, אך לא נגד קבוצות קטנות מוגנות, אף לא נגד תוקפים ממרחק אמות אחדות. הטנק הוא מסוכן ביותר ממרחק של 300 מטר, אבל במרחק של שני מטרים חסרי-ישע הנהו. בית-קיבול הדלק שלו הוא פחות מכדי מסע-קרב של 100 מילין. אחת השיטות-להלכה לנמילת כושר פעולתם של טנקים היא לאלץ את עובדיהם, בכוח אש-רובים של צלפים מובהקים, להשאר מבפנים. מספרים מעשה בארבעה חיילים בריטיים, שבמשך שלוש שעות ערכו ציד על טנק מבודד, פגום במקצת, והיו יורים ופוגעים ביושבי-הטנק, בזה אחר זה, כל פעם שהללו היו מנסים לעלות מתוכו. לפי Infantry Journal עובדו עכשו מכסיסים מסויימים לחיילים-רגלים לפעולה מוצלחת כנגד טנקים.

מתיאוריהם של קצינים וחיילים בזמננו, שהשתתפו בחזיתות צרפת ופלנדריה, אנו לומדים, כי לו הצטיינו בנות-הברית באותו כושר-יריה מדויק המציין את המיליציה השווייצרית והפינית, ולו היתה אצלם גם אוכלוסיה אזרחית מווייגת, היתה פריצת החזית של בנות-הברית מקבלת אולי צורה קלה הרבה יותר. בכמה וכמה פעולות מקומיות דומה שהיה צורך רק לעכב למשך שעה, בערך, את התקדמותם של גופים קלושים-למדי של כוחות גרמנים ממוכנים, עד שתבוא תגבורת או עד שתאורגן ההגנה מחדש. ידועים המון ספורים נאמנים על צנחנים, או על קומץ של טנקים גרמניים, או אף על פלוגות של רוכבי-אופנוע שכבשו מרכזים הרחק לפני הכוחות הגרמנים העיקריים. מורואה בספרו „הסרגדיה של צרפת“ מספר על כוחות קטנים של רוכבי-אופנוע שכבשו תחנות מסילות-ברזל צרפתיות במרחק של מילין רבים מעבר לקו-החזית הצרפתים. הוא מביא לדוגמה מעשה בקבוצת הפרים אנגלים שהותקפו על ידי גוף כזה, והללו נתלכדו אחרי כן והרגו את תוקפיהם, בזה אחר זה, במעדרים ואתים. אם ידית של מעדר עלולה להשבית סקטיקה כזו של האויב, על אחת כמה וכמה שמת-מעט אזרחים, קבועים בנקודות אסטרטגיות, או חיילים צלפים אחרים, היו יכולים לעשות גדולות בגידון זה.

העוֹתם של הצנחנים הגרמנים ושל רוכבי-האופנוע שלהם מאחורי החזית של בנות-הברית היתה מפליאה. הם היו יוצאים לריזיקות איומות והיו מצליחים בהן אך ורק משום שהאזרחים מאחורי החזית היו מחוסרים נשק ואומץ-לב להתיצב בפניהם. אכן בריטניה הגדולה הולכת ומתקנת כיום את המצב הזה במהירות.

דומה שגרמניה היא היתירה בין כל האומות שערכה תכנית למלחמה בשיטות חדשות ורעיונות חדשים של השמדה. ואילו אנחנו, כל השאר, מתכנים את המלחמה על ידי נסיון לשפר את השיטות הישנות. „הדבר האחד הבטוח בנוגע למלחמה“, אומר הקולונל פיליפס במאמר שנתפרסם ב-Infantry Journal, „זו הַתְּמוֹנָה שאינה פוסקת... ודאי שהמחויק בנושנות עתיד להכשל בכל עת.“ בנות-הברית

סימי מלחמת 1914—1918 למדו מלקה השנים ההן את הצורך באש המונית מתוך תאים משוריינים ומצודות — במלים אחרות: הגנה מפני המוני חיל רגלי. הצבא האמריקני החשיב את המסורת הזאת, או, ביתר דיוק, את הרעיון על אש המונית, יותר מאשר את דיוק-הקליעה. בכמה מספרי הלימוד הצבאיים האמריקניים נאמר, כי אין זה חשוב ללמד את החיילים קליעה מדויקת, באשר במתן אש-קבוצית מנוהלת תרבינה יותר הפגיעות ביריות בלתי מכוונות מאשר במכוונות היטב, משום הפיזור הנובע מאי-דיוק. הגחה זו הופרכה בשנינות על ידי רובאים, הן בצבא והן מחוצה לו. הקפטן ס. ר. שו מנחה, במאמר מוסמך שנתפרסם זה לא כבר, את כל פרשת המחלוקת בדבר הדיוק והכמות, והוא בא לידי מסקנה מפורשת, שדיוק הקליעה יכול להשיג תוצאות אף בתנאים שהאש ההמונית לא תשיג בהם מאומה; הוא עומד בכל תוקף על חובת אימון יסודי ברובה לכל הצבא.

אם אין לנו שנקים, אוירונים או תותחים, נדאג-נא, לפחות, שכל חייל שלנו יהא קלע טוב, אף אם לא רב כוחו בתרגילי-סדר. הציבור האמריקני רשאי לדרוש במחון-חלקי כזה מפני מקרה של התקפת-אפתעה לפני שצבאנו יהא מוכן לגמרי בשמחים אחרים.

הצורך באוכלוסים אורחים מלומדי-נשק, וערכם הגדול של צלפים אורחים בשעת-מלחמה, נגלה עוד ימים רבים לפני היות הרובה, ואנשי צבא נושאי-הקשת-הארוכה אצל האנגלים היו בעלי-אתוות, אכרים הבקיאים בשימוש הקשת הארוכה. החוק האנגלי חייב כל זכר להתאמן בה תמיד, ומקום רב בפעולות הציבור בכפרים תפסו התחרויות. ואכן כמעט במשך מאה שנה לא קם באירופה מתחרה לקשתים האנגלים, והם הלכו מחיל אל חיל והאדירו את כבוד אנגליה בקרבות-נצחון.

עוד לפני דורות החזיקו השויצרים ברעיון זה, ולהם אולי המיליציה הנאה ביותר שבעולם. רובים, כידונים, ו-120 כדורים שמורים לכל אחד בביתו (לא באוצרות-הנשק), ואימון בקליעה למטרה, ואפילו אם זו רק ירית-„סרק“ בלבד, הוא דבר יום ביומו. ידוע כי במשך שתיים-עשרה שעות אפשר להטיל חמש מאות אלף איש אוהוי-נשק מן המיליציה השויצרית לשדה המערכה. 120 הכדורים לאיש מספיקים, לפי-דברי קצין שניצבני אתד, „להפטר מ-121 פולשים, משום שאין אנו מחטאים ומשום שיכולים אנו להכות פעמיים במחי אחד“. זוהי אמנם הפרזה, אבל יש לה יסוד עובדתי גדול.

גם לפינים ארגון של מיליציה נאה ביותר המיוסד על הצטיינות ביריה. קשה למצוא כפר בפינגלנד שאין שם מסות-רובים וקָרָש לכלי-נשק. מדי שנה בשנה נערכות עד 15 אלפים תחרויות של קליעה ברובים בין אנשי המיליציה. וכתוצאה מזה ראינו גילויים בלתי-משוערים של כשרון-צלפות במלחמה עם הרוסים, שהפינים גרמו בה אבידות לרוסים בשיעור של 10 אבידות כנגד אבידה אחת שלהם. סרג'נט-מיג'ור אחד ירה 45 יריות וגרם 41 אבידות לרוסים. איש אחר באותה יחידה פגע בשמונים איש, לפחות.

ובדומה לזה היה המצב אצל הבורים בשתי מלחמותיהם עם אנגליה. אפשר להביא עמודים שלמים המתארים פרטים של מקרי מבוכה בצבא הבריטים, שנגרמו על ידי האש המדויקת-להפליא של צבא הבורים, שמספרם היה פחות בהרבה ממספר הבריטים. כדאי אולי להביא הערה אחת מדברי הקולונל בֶּלֶק, משקיף גרמני באפריקה הדרומית, שכתב אז: „הבריטים שותקו במשך עשר שעות בכות אש רובים ממרחק של 1000 מטר“. זהו טוח גדול ביותר לירית רובים.

גם בדברי ימי אמריקה אנו מוצאים קצת דוגמאות על ערכה של פעולת רובים מדויקת. כדוגמה הטובה ביותר ישמש לנו הקרב של ניו-אורליאנס בשנת 1815. כאן היה לנו כוח של צלפים מתוך יושבי-היערות, בפיקוד נאה. הצבא הבריטי, היילים ותיקים מן המלחמה בספרד, אבדו לו אלפיים איש, ואילו אבידותינו היו 71 איש הרוג ופצוע. הותיקים ההם לא הצליחו אפילו פעם אחת להתקרב אלינו כדי להשתמש בכידוניהם.

„קור-רוחו המופלג של הטוראי יוֹק וִידו האמונה בנשק-אש“ — נאמר בדין-וחשבון הרשמי על מפעלו של הגבור הנודע ביותר בתיל-המשלוח של אמריקה במלחמת 18-1914 — „הם שגרמו

במידה רבה לגודו כי יוכל להמשיך בהתקדמותו במשך היום". אמן־יריה זה הרג יותר מ־15 גרמנים, פצע כמה מהם ושבר כל־כך את רוחם של השאר, ש־132 גרמנים וחמשה קצינים עמם נכנעו לפני כיתתו הקטנה של טוראי זה!

הצבא הבריטי הותיק שנסוג בשנת 1914 ממוֹנס זכה להתקיים, ואולי גם להציל את המלחמה בעת ההיא, רק משום שאנשי־צבא בריטיים אלה היו אולי הקלעים הטובים ביותר בכל צבאות העמים הנלחמים. הם שלחו אש ממיתה כל־כך, שהגרמנים סבורים היו כי הם נתונים לאש מכונות־יריה. אכן הצבא החדש שבא לחזית, הן של הבריטים והן של האמריקנים, לא הצמיח בשום פנים בדיוק־הקליעה כאותו הצבא הסדיר.

הצרפתים במלחמת העולם הראשונה לא ידעו כנראה לירות, לא בפתו ברובה ומימיהם לא תורגלו הרבה בקליעה למטרה. הגנרל פֶּרְשינג מספר, כיצד רודפים היו אחרי גרמני ומנסים להתקרב אליו למדי, בשביל להטיל בו רימוֹן־יד, תחת לסמוך על רוביהם ולהפילו בכדור.

על צבאותיהם החדשים של הגרמנים מסופר שהם התאמנו אימון אינטנסיבי ברובה יותר מלשעבר. המפקדה הגרמנית רואה ברובה את נשקה החשוב. אף אנשי חיל־התותחים וכוחות־הקרקע של חיל־האוויר מוויינים ברובים. הוראת הקליעה ניתנה באופן יסודי. ולעומת זה צומצם תרגול־הסדר במבנים סגורים. לפי דברי הקפטן שו ישנן יחידות שהתאמנו באופן קבוע בתרגילי־קליעה־במטרה יומים בשבוע. בניגוד לזה הוא מביא את זמן האימון ברובה אצלנו בשנת 1917, שתפס רק 7 אחוז מכל זמן האימון, והרי זה זמן מוגבל כל־כך, שנתוץ לאדם להקדיש את כל ימיהו בשביל ללמוד לדייק. החייל הגרמני כיום שונה תכלית שינוי מאביו ויריביו בשנת 1917.

אכן מן הראוי לציין את דברי המניור מקבריד, מפקד כוח־הצלפים הקנדים בשנת 1915, הקובע כי הגרמנים מסרו בשנת 1914 לצלפים 20.000 רובי־ספורט בעלי עצמה רבה, המצוידים בכוונות מלסקופיות, והם שגרמו, כי רשימות האבידות בתוך חבר הקצינים הבריטי זיעזעו או את אנגליה. לבסוף נאלצו הבריטים להעמיד יחידות צלפים כנגד, שפעלו בהצלחה כגרמנים.

מכל האמור לעיל יש להסיק, כי רובאים מומחים יכולים לגרום נזק גדול בהרבה מכפי ערך מספרם. משקל המתכת הדרושה באופן ממוצע במלחמה בשביל להרוג או לפצוע באש הוא גדול להפליא. יש הנחה נאמנה, שחייל צריך להוציא עופרת כדי משקלו הוא בשביל לגרום נזק לאויבו. אם נקביל את כמות התחמושת של הנשק הקל שקלעו צבאותינו אל כוחות האויב בשנות 19—1917, לפי הסטטיסטיקה הרשמית (304.677.672 כדורים), לעומת אומדנה קפדנית של אבידות הגרמנים שנגרמו באש מסוג זה (כדורי רובים ומכונות־יריה), נמצא ש־6000 כדורים אמריקניים היו דרושים בשביל לגרום אבידה אחת לאויב. לפי שכדורים צבאיים עולים 35 בליטרה אחת, הרי שלפנינו משקל של חייל בריא־בשר.

בספר־שימוש צבאי אחד נאמר, כי אש־רגלים המוגנית טובה־למדי משיגה בטוח מסויים 310 פגיעות מתוך עשרת אלפים כדורים הנקלעים אל שורת־אויב אחת במצב של כריעה. על שיעור התמורה שמחוללת בנידון זה קליעת הצלפים אפשר ללמוד מתוך העובדה, שבתחרויות של קבוצות רובאים־מצטיינים נרשמות לפעמים 9000 פגיעות לעשרת אלפים יריות, באותו הפות האמור לגבי האש ההמונית. שום צבא בעולם לא יוכל להתיצב בפני אש כזו.

*

עד כאן בנוגע לזכרונות העבר. הדבר העתיד לקבוע את גורלה של המדינה בהווה הוא, שהעם האמריקני ילמד ברצינות רבה את לקחי אירופה, וביחוד יקח לו לדוגמה את הנעשה בבריטניה, אשר העורה הצבאית מצד האוכלוסיה מובאת שם בחשבון כחלק חשוב של ההגנה. חזית־הפלישה האפשרית באמריקה היא פי כמה גדולה מאשר בבריטניה הגדולה, ואין לנו כיום שוב ערובה בטוחה

שמוסדותינו הימיים והצבאיים בלבד יוכלו לעמוד בהצלחה בפני האויב המוכשר, האכזרי, האדיר והמוזין ביותר — אשר לא קם עוד עלינו כמותו בכל תולדות עמנו.

אם בתינו וחרותנו ראויים לקרבנות האישיים שעלינו להביא כדי להצילם, כי אז יכול נוכל להביא את חיילינו ואזרחינו לידי כך, שיתרגלו לקול הנשק וילמדו להשתמש בו בהצלחה, — וכל זה מיד, בלי שהיות, מבלי שים לב ליחס הביטול מצד שלמונות צבאיים או אזרחיים השרויים בבטחונם. כדי שילמד אדם להרוג בכל נשק־אש הוא צריך להתאמן בכך; אבל הלימוד אינו קשה. הישגי היריות שלנו בזמן האחרון כמעט שאינם מתקבלים על דעתו של המתחיל. נביא רק דוגמה אחת. המטרה הרשמית הקמנה לפוח של 100 ירד (ברובים של קליבר 0,22) יש לה עיגול, שני אינששים קמרו. בתוך העיגול הזה יש עוד עיגול פנימי, אינשש אחד רחבו. גסה להביט אל נקודה כזו ממרחק של 100 ירד. אולם המנצחים בתחרות הלאומית במחנה פרי בשנת 1940, לא רק פגעו בעיגול הגדול כל ארבעים הפעמים שירו, אלא ששלושים מאלה פגעו בעיגול הפנימי! לגבי קלעים כאלה אין סדקי־העינים שבטנקים מהווים מטרה בלתי אפשרית.

בעוד שכמה מקציני הצבא פועלים, שההתכשרות ברובה בן קליבר 0,22 אין בה מועיל ליריה צבאית, הרי יש דעה מתנגדת לכך בהחלט מצד מומחה ידוע היטב, וזו לשונו: „יורה שלמד היטב להשתמש ברובה של הקליבר הקטן יכול לאחוז אחרי כן בקליבר 0,30 (הצבאי) ולירות בו בערך באותה ההצלחה מאותו מוח... לפני כמה שנים היה מקרה בשני קלעים שנתאמו ברובה של קליבר קטן ולא ירו קודם לכן מימיהם בקליבר 0,30-06—והנה, ביום הראשון להשתמשם בו השיגו את ההישג העולמי של 1000 ירד“.

כל ראש עיריה, שריף, או מושל יכול לעורר תנועה רצינית להוראת תורת הקליעה לאזרחים אשר בתחומו. בחסות כזו אפשר להקים מועדוני קליעה או להרחיבם. קליעה במסותי־שעשועים אין בה משום ישועה רבה. מן הראוי שמסותי „המשמר הלאומי“ יפתחו לפני מועדונים של אזרחים אמריקנים מהורים. הקירת המשמרה יכולה לקבוע את זהותם וישרם. תעמולה רחבה ופרסום יש בהם כדי לעורר אנשים וגברים להצטרף, לקנות רובים וללמוד בהצלחה את תורת היריה וההגנה. אפשר לנצל את WPA (המוסד הממשלתי ליצירת עבודה פרודוקטיבית למתוסרי־עבודה) בשביל להקים מסותי־יריה חדשים. אפשר להשיג מדריכים מן המועדונים הקיימים מכבר. תחמושת אפשר להשיג בהתרמה צבורית ורובים אפשר להשיג במתנה.

בכמה ישובים אמריקניים כבר קמו איגודים חשובים של אזרחים. כך, למשל, בן־ספילד, אשר במדינת ניו־ג'רסי, פיתחו ראש העיר וקולונל־צבאי־בדימוס, יחד, תכנית־הגנה שלמה לעיר וקבעו את תורת הקליעה כתלק חשוב באימון. העיר עצמה קצבה 5000 דולר לקנית תחמושת, אקדוחים ורובים בשביל כמה מאות מאורחיה הנמנים על הרזרבה המאומנת של העיר, ובכללם גם כמאה נשים. תוכנו תכניות ונערכו תרגילי־אימון להגנת נקודות־הסכנה של העיר — דוד־הגן, ברכת־המים, תחנת מסילת־הברזל וכדומה. כל הנשק אשר בידי האזרחים נבדק והותקן וצויד בתחמושת. תמשת אלפים של וספילדים כאלו יש להן עדיין שהות ללמוד, במרם יהיו שני האוקינוסים, המפרידים כיום בינינו ובין אויבינו האפשריים, למחיצות־הגנה בלתי־מספיקות, בדומה לביצות פולין, לסכרים הנפתחים של הולנד, לנהר סן ולקו מו־ינו.

כָּל שְׂנִיטֵיב לְהִתְאַמֵּן, בְּן רַבִּים יוֹתֵר תִּסְבְּנוּיִם שְׁלֵא נִצְטָרֵךְ לְהִלָּחֵם. אִם לֹא נַעֲשֶׂה זֹאת, וְהִתְקַפָּה מְבֹאָה, תִּהְיֶה זֶה מְלֹאכֶת־דָּמִים מְשֻׁכָּת לְהִתְנַבֵּר עָלֵינוּ...

ס נ ש ו ר ה נ ר י ק ב ו ט ל ז ד ג י